

Wõta ja loe!

№ 20. — 3. aastafäit.

Ilmuub 12. septembril 1934.

Kas on palwetekuuljat Jumalat?

Hannõ Harbo on kalastuspait Newfoundlandi rannal. Kuigi selles paigas elab waid 700 inimest, on siin siiski wäga elaw liikumine suurem osa aastast. Laewu ja paate tuleb, teifi läheb, ning rohkearmulised hoolsad käed töötawad püütud kalade sorteerimises, puhastamises j. m. töis.

Wõningate aastate eest sattus siiski nii, et kalasaak oli wäga wilts. See tähendas elanikkudele suurt kahju, sest ühel wõi teisel wiisil elatafid kõik endid kalastusest. Paadid lätsid küll igapäew merele, kuid tulid tagasi tühjalt. Ei aidanud mingisugune pingutus. Lõpuks mehed ei läinud enam üldse merele. Oli see ju asjata waew! Meeleheide tahtis haarata kõikide meeli. Näljastena jooksid lapsed mööda paadifildu, emad istusid nuttes kodus. Kolmweerand püügi ajast oli juba mödas, ja talwe wastu ei saadud millegagi warustada. Nälg ja häda ähwardasid kõiki.

Kuid, kui mehed olid päris lootusetu olekus, pani Jumal koguduse õpetajale südamele, kutsuda kokku rahwast palwekoosolekule. Rahwas tuligi määratud ajal kirikusse ja nii rohkearmuliselt, et kõik ei mahtunudki sisse.

Õpetaja kõneles alul tõsipalwete tähtsusest ja esitas siis Jumala töötusi palwete kuulmisest, kui usus talle ligineda ja manitses kõiki praegusel häda ajal oma südant ja mõtteid toondama just selleks, milleks oleme kokku tulnud: palume Jõsandat, et saadaks abi seal, kus kõik paistis kadunud olevat.

Palwet algas ta ise. Palawalt ja südamest tuletas ta Jõsandale meele nende tõsist häda ja palus teda täita hädawajalisi tarbeid. Siis ütles ta ühele koguduse usaldusmehele, et see jatkaks palumist.

Mees hakkas kohe oma südant wälja walama Jõsanda ette ja palus soojasüdamliselt, aidata just nüüd käesolewas hädas. Kuid warsti siirdus ta oma palwes muudele asjadele. Seal ütles õpetaja armastuses kuid kindlalt: „Wend, me peame püsima palweaine juures! Oleme kokku tulnud siia paluma Jumalat, et ta saadaks me kalureile kalu, peame olema selles asjas nüüd järjekindlad, kuni ta meid kuuleb.“

Hädahüüe üksteise järel tõusis palwes Jõsanda ette. Terwe kogudus oli lõpul pisarais ja õhkasid oma hädas. Wiimaks lõpetas õpetaja koosoleku lugedes Jõsanda õnnistust kõigile koosolijatele ja siis lätsid kõik lootusrikkalt ning julgustatult oma koju.

Koosolijate hulgas oli ka keegi noormees Jeremias Belly, awalik piltaja ja jumalasalgaja. Kui koosolek oli lõppenud ja rahwas wäljus

firikust, kuulutas ta waljult, et Jumalat pole üldse olemasgi ja seepärast on asjata paluda temalt abi. Ja otsekui awaliku wastuwäitena palwekoosolekule, astus ta oma paati ja sõudis sellega merele sinna paika, mis harilikul ajal oli parimaks kalastuspaigaks — selle sõiduga tunnistada tahtes, et ei ole palwetekuuljat Jumalat.

Kuid waewalt oli ta sõpradega saabunud püügi paigale ja heitnud püüniised merre, kui üks suur turs teise järele kerkis paadi kaanele. Wähem kui kahe tunni kestel oli paat nii täis kalu, et oli päris raske sellega weel pääseda sadamasse.

Rannal oodati suure põnewusega Pelly saabumist. Kohke saak oli kõigile märgiks, et kohe peab minema merele. Paljudel oli nüüd häbi sellest, et nad kohe ei uskunud Jumalat selliselt, et selle järele usus toimida. Oli ju see kalade hulk selgeks tunnistuseks, et Jumal oli nende palweid kuulnud.

Sel väewal õppisid need kalurid seda, mida me kõik peaksite õppima: maksab uskuda Jumalat, ning et tõsiseile palweile wastab see, kes on öelnud: Ja hüüa mind appi ahastuse päewal, siis tahan ma sind aidata ning sina pead mind austama Paul 50:15.

„Raikille.“

Kas oled õnnelik?

Keegi küsis ford wanalt Rotschildilt, ühelt maailma rikkamalt: „Teie tunnete end wist küll väga õnnelikuna?“

Kuid wastus oli: „Kuidas wõin olla õnnelik, kui ma lõunasõõgiks kirja saan ahwardusega, et saan tapetud, kui mitte ei saada siia wõi sinna määratud paika 200 000 guldnat? Õnnelik, kui aina pean kandma endaga laetud rewolwrit ja ilma selleta isegi woodisse ei wõi minna?“

Seal oli ühes külas waene, wana naine, kelle sõrmed haigusest juba päris konksus olid, kes aga oma igapäewast leiba pidi teenima trüümimisega. „Waene proua Eller“ ütlesid talle sageli inimesed. Kuid ta ei tahtnud sellest midagi teada. „Waene?“ tõrjus ta wastu, „Keegi ei wõi olla õnnelikum kui mina. Mul on oma tuba ja igapäewane leib ning wõin weel oma kätega midagi kasulikku teha. Ma usun, et Jumal mu isa on ja kuna ma Jeesuse usun, siis tean ma ka, et kõik siin maa peal on mööduw. Kord on seal kõik palju parem ja ma istun siin ja rõõmustan selle üle. Ei, ma pole waene!“

Milline wähe! Rikas oma waranduste keskel ei saa õiget öörahu, kuiigi ta omale kõik wõib lubada ja seal waene, kes end tunneb õnnelikumana inimesena kogu maailmas. Milles see saladus. Üks oli maiset rikkust kofku ajanud ja ta hing rippus finni põrmu küljes, teine waatas kõigist kaduwast üle igawikule ja oli õnnelik oma päranduse osa pärast Kristusese.

Tahad sa õnnelikuks saada, siis pead wastu wõtma Jeesuse oma ellu.

Ainult seitse päewa!

Üks uni ja selle tagajärjed.

Charles M. Sheldon.

39

Miks peame siis muretsema, kui Jumala sõna ütleb, et hõelad igawesse tulle lähewad, kui me seda ometi ei usu? Kui hõelad, üleastujad samasse õndsusse päälewad, kui Kristuse kohus mingit wahet ei tee, siis — jõdgem ja joogem ning olgem rõõmlad, sest homme sureme ära; ja peale surma tuleb kohus, peale kohtu igawene rõõm ja õndsus Jumala ligiolus! See on õige, meie oleme teda põlanud, kuid tema wõtab meid wastu siiski, ta ei tee mingit wahet. Meie pole küll ta ainuübindinud Pojasse uskunud, kuid ükspuhas — Jumal ütleb sellegipärast: „Tulge siise mu õndsusse.“

Me oleme oma naabreid wihanud, tuttawaid pilganud, kuid sellest pole midagi. Meie pole küll Jssandat tunnistanud inimeste ees, oleme teda ära jalanud, ometi ujume me, et ta meid samuti kohtleb, kui oma jüngreid, kes oma elu Jssanda eest on annud.

Do, siis kiskugem wälja oma piiblist iga leht, mis kõneleb tajust, kohtust ja Kristusest, sest see käib meie tundmuiste wastu, me tahame kuulda ainult rahust ja rõõmusest. Raugele kõigega, mis meile ahastust teeb ja põlwili wiib, mis nõuab meilt loobumist! Kui Jssand kohut mõistab, wõtab ta kõik wastu: hääd ja kurjad, puhtad ja ebapuhtad!

Kõik petised, ka need, kes oma wigade wabanduseks nõrkadele ja kõikuwaille trüklastele näitawad, kõik, kes sada torba jutlust täis ewangeeliumi selgust on kuulnud, kuid seda mitte wastu ei wõtnud, kuna neile kõneleja ei meeldinud; jooditud ja mängijad, waeeste alla rõhujad, mehed, kes metsikut, ohjeldamata elu elawad ja arwawad, et see on wabandataw, ilegi hädawajalik. Kõik, kes elawad siin oma päewad suuresti ja rõõmsasti oma südame himude järele, neid kõik saab Jssand kui ta oma aujärjel ilmub, wastu wõtma armulise naeratusega ja wiib neid oma kõikwõimja käega otjeteed taewasse, igawesse õndsusse.

Kus aga seisab kirjutatud sarnane õpetus? Kas õpetas Jssand oma jüngreid nii? Kui see, mis me ütlesime oleks õige, siis oleks terve elu ainult iroonia? Milline rumalus ja mõttetus oleks siis sarnast elu wäljendada, nagu seda on Jeesuse elu ja kuulutada sarnast õpetust, nagu temast meil see on, kui kohtupäewal kõik hinged, ükspuhas, kuidas nad siin maa peal on elanud, õndsaks saawad? Ja kus seisab ta õpetuses üks sõna, mis õiguistaks puhastustule? Kas usume, et sarnane olemas on? Kas pole mitte selgelt öeldud, et peale kohtu meie saatus on otjüstatud igawesti?

Ja mis tahab inimene rohkem? Kas tal pole küllalt wõimalusi Jumala sõna wastu wõtta. Ei, meie teame seda kindlasti: suurel päewal, tuleb see täna wõi homme, peawad hinged oma maapealsete tegude järele oma oia saama, ja see saatus on igaweseks otjüstatud õiglaselt. Nistiiöödu ei wõi teisiti toimida. Meed, kes teda on põlanud ja äratõuganud, ega pole teda uskunud ja tunnistanud inimeste ees, saawad igawesti temast ära liikatud, kuid need, kes Temaesse uskusid, Tema tunnistasid ja püüdsid elada tema eeskuju järele, peawad temaga olema õndsuses. Kuid, ütlewad mõned, sa ei kuuluta mitte ewangeeliumi, sa kuulutad karistusest, põrgust ja hufatusest. Kas see on just nii sageli älistatud Jumala armastus? Ja, sest mis kuulutan ma muud, kui Jumala armastust, kui ütlen: „Sest nõnda on Jumal maailma armastanud, et ta oma ainuübindinud Poja on annud, et ükski, kes temasse usub, ei pea hukkuma, waid et temal igawene elu peab olema? Kui pole mingit hädaohtu hukkumiseks, miks siis on Kristus tulnud? Miks rääkis ta siis sõnu usmatude ja hõelate hufatusest, kui see mitte ta ewangeeliumi ei kuulu! Ewangeelium on rõõmuõnnum, kuid milleks rõõmuõnnum? Sest, et meie hädaohus oleme. Mis on päästmine, lunastus? See on waстанд hukkumisele. Ei saa olla ühte teifeta. Seepärast on see ewangeelium, mis ma kuulutan, kui ma täna siin ütlen: „Meie peame kõik awalikuks saama Kristuse kohtujärje ees.“ Meil ei pruugi karta, kui temasse ujume, kui oleme tema jälgedes käinud ja nii kaua, kui maa püsib, on Jumala arm siis kindel meiega.

Wõib olla on siin meie hulgas sarnased, kes aastaid on elanud isekat, oma kasupüüdlitü elu oma lõbudes ja nautimistes, kes waatawad tagasi oma elule Issandata, kui katuta elule. Kui üks sarnane täna Jumala häält kuuleb, omale vastu rindu lööb, paludes: „Jumal ole mulle patusele armuline. Mis teeb siis Jumal? Kas lükkab ta teda minema, et ta juba wanaks on saanud pattudes? Ei, ja kui üks inimene aja aastase häbi ja wõtu elu järele tõesti kahjatseb, meelt parandab, usub Jumala Pojasse, ning katab Jumala armu ja halastuse järele, siis wastab Jumal ja päästab teda. Millise paiga sarnane hing igaweses õndjuies pärib, ei tea me, kuid päästetud ta saab.

Kas pole Jumal siis mitte halastaja? Do, et keegi sellest majast ei lahtaks ahastuses ja kahtluses. Maine elu algusest lõpuni on täis Jumala halastust. „Nüüd on õige ja armas aeg, nüüd on õnnistuse päew.“ „Täna, kui teie tema häält kulete, siis ärge tehke oma südameid mitte kõwaks.“

Mu lõbrad, teie olete täna Jumala õna kuulnud. Teie noored, kas tahate oodata, kuni wanaks saate oma pattudes, enne kui meelt parandate ja päästmisele tulete? Kas te üldie wanaks elate? Ja milleks tahate teie, kui jeda teate, nii kanna seda maailma nautida, Issandale aga wast alles wiimasel hetkel jälgida, et hukatusest pääjeda. (Järgneb.)

Wiisil: Wõitle hästi, kui sind Jumal P. 65.

Päästja järel tahan käia, Kui ka tee on waewane, Tema peale kindlalt loodan, Ta mind aitab edasi.

Roor: Päästja järel tahan käia, Igal pool ja igal a'al, See on minu märgusõna: Terwelt oma Issandal'.

Päästja järel tahan käia, Kui ka tee on tundmata, Tema käsi peale lähen, Kuhu iial saadab ta.

Päästja järel tahan käia, Minult tema jälgedes Läheb tee siit taewa poole, Selle waewa elu sees. (L. k. 476.)

Armsaim paik mul Jeesu rinna ääres, Seal mu nõder hing saab kinnitust, Seiswad filmad wees ja süda mures, Jeesu rinnal leian rõõmustust.

Wäfind waim, siin hingamist wõid leida, Kui sa nõrked raske risti all, Nii kui laps end ema sülle heida, Wõta vastu armu armu peal!

Jeesu rinnal raske hingehaawad, Mis on saatus mulle lõõnu siin, Araparandud ja terweks saawad, Seal, seal lõpeb häda, waew ja piin. (L. k. 469.)

Wiisil: Mu elu Kristus ise. P. 9.

Nüüd ihu, hinge, waimu Sull' Issand ohwriks toon, Sa minu ülempreester Ja kallis armutsoon.

Roor: Oh süüta oma ohwrit, Sind usus ootan ma, Dotan, ootan, ootan, Mind risti tulega!

Sa wägew Arapäästja, Oh wõta terwelt mind Su tõotuse järel Ma järgest' ootan sind. (L. k. 219.)

Wastutaw toimetaja ja wäljaandja Peeter Sink. „Wõta ja loe“ hind 2 senti; 10 täkki — 15 senti. Ilmub 2xkuus. Matias aastas 50 f., 1/2 a. 25 f., wälismaale 1 kr. aastas. Tellige, lewitage ja paluge! Toetusi traktatmisjoni heaks, tellimisi ja taastõid saata toimetaja aadressil P. Sink. — Pääsele 5—7, Tallinn.

„Külwaja“ (om. R. Kaups) trükk, Keilas 1934.